

Із загальних характерологічних якостей слідчого найбільший інтерес викликає проникливість, послідовність і цілеспрямованість.

Однією з найістотніших якостей характеру слідчого є принциповість - наявність твердих переконань і прагнення до їх реалізації, проведення в життя, незважаючи на перешкоди і загрози особистого благополуччя. У своїй практичній діяльності слідчий стикається з випадками, коли зацікавлені особи намагаються чинити на нього тиск, вплинути на вирішення окремих питань у кримінальних справах. Протистояти цьому може лише той слідчий, який принципово, сумлінно ставиться до виконання службового обов'язку, який здатний провести грань між загальнодержавними і власними інтересами і прийняти правильне рішення. Ця якість також допомагає слідчому боротися з власними слабкостями, успішно вирішувати властиві кожній особистості внутрішні конфлікти, породжені зіткненням належного і бажаного, громадського і особистого.

Найважливішою характерологічною рисою слідчого є цілеспрямованість. Вона властива всій його роботі, особливо при проведенні всіх слідчих дій. Цілеспрямованість слідчого виражається в підпорядкуванні його діяльності основної мети - боротьби за перемогу добра над злом, боротьба з беззаконням і у величезній мірі визначається любов'ю до своєї нелегкої, але благородної професії, розумінням державної важливості вирішуваних питань.

Вольова сфера характеру слідчого включає в себе цілий ряд властивостей. Найбільш яскравими вольовими рисами є рішучість, оперативність, ініціативність, організованість, наполегливість, мужність.

На закінчення можна відзначити такі професійно важливі характерологічні якості слідчого як працьовитість, об'єктивність, пильність, критичність, які допомагають йому встановити істину при розслідуванні правопорушень, притягнути винних у порушенні закону до суду.

Науковий керівник: к.псих.н., доц. Кім К.В.

Література:

1. Коновалова В.О., Шепітько В.Ю. Юридична психологія: Підручник. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Х.: Право, 2008. – 240 с.
2. Осмолян В.А. Психолого-педагогічні аспекти слідчої етики у професійному та повсякденному житті слідчого/Педагогічні науки. Збірник наукових статей. – 2012. - № 63 – 99 – 101 с.
3. Ратинов А.Р. Судебная психология для следователей. – М.: ООО Издательство «Юрлитформ», 2001 – 352 с.

ПІДСТАВИ ВИНИКНЕННЯ (НАБУТТЯ) ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Кулик Анастасія Миколаївна

студентка-спеціаліст юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В. Н. Каразіна

e-mail: anastkulik@mail.ru

Ключові слова: інтелектуальна власність, результат творчої діяльності, юридичний факт, цивільно-правовий договір, спадщина.

Теоретичну базу наукового дослідження складають праці вчених в галузі теорії права, цивільного права та права інтелектуальної власності: С. С. Алексеева, С.М. Братуся,

О.В. Дзери, А.С. Довгерта, В.І. Жукова, О.С. Йоффе, О.А. Підпригори, О.О. Підпригори, Р.Б. Шишки та ін.

Справжня історія терміну «інтелектуальна власність» почалася у 1967 році, після створення Всесвітньої організації інтелектуальної власності. Вона доклала багато зусиль для світового визнання для закріплення терміну, який є ключовою складовою частиною її назви. У 1967 році у Стокгольмі було підписано Конвенцію про заснування Всесвітньої Організації Інтелектуальної Власності. [4, с. 539]

Конституцією України передбачено право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної та творчої діяльності, а також кожен громадянин має право на результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності; ніхто не може використовувати або поширювати їх без його згоди, за винятками, встановленими законом. [1]

Керуючись Цивільним кодексом України (далі ЦК України) право інтелектуальної власності – це право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності.

Підставами виникнення прав інтелектуальної власності є юридичні факти, з якими пов'язано надання охорони праву інтелектуальної власності. Стаття 422 ЦК України закріплює положення про те, що право інтелектуальної власності виникає (набувається) з підстав, встановлених ЦК України, іншими законами та договорами. Для різних об'єктів інтелектуальної власності вони неоднакові. [2]

Розрізняються два способи встановлення права інтелектуальної власності: виникнення права інтелектуальної власності та набуття права інтелектуальної власності.

У першому випадку (виникнення права інтелектуальної власності) йдеться про встановлення права інтелектуальної власності вперше — раніше його не існувало, а потім виникли відповідні правовідносини. У цьому разі підставами виникнення цивільних прав та обов'язків є створення літературних, художніх творів, винаходів та інших результатів інтелектуальної, творчої діяльності.

Набуття права інтелектуальної власності має вторинний характер. Воно може бути встановлене в результаті отримання необхідних документів, правонаступництва, передання автором майнових прав інтелектуальної власності іншій особі, інше. У цьому випадку підставою виникнення відповідних правовідносин вже є не лише сам акт творчості, а складна юридична сукупність (створення об'єкта права інтелектуальної власності і подія — смерть автора і відкриття спадку, створення об'єкта права інтелектуальної власності і правочин або інші юридичні дії, спрямовані на встановлення відповідних правовідносин). [4, с. 542]

Закон України "Про авторське право і суміжні права" визначає, що первинним суб'єктом, якому належить авторське право, є автор твору. Частиною 1 ст. 31 цього Закону передбачено: "Автор (чи інша особа, яка має авторське право) може передати свої майнові права будь-якій іншій особі повністю чи частково з оформленням такої передачі авторським договором. Майнові права, що передаються за авторським договором, мають бути у ньому визначені. Майнові права, не зазначені в авторському договорі як відчужувані, вважаються такими, що не передані". [3]

Передача права на використання твору іншим особам може здійснюватися на основі авторського договору про передачу виключного права на використання твору або на основі авторського договору про передачу невиключного права на використання твору.

Підставою виникнення прав інтелектуальної власності може бути перехід цього права у спадщину - за законом чи за заповітом. Момент відкриття спадщини є моментом виникнення права інтелектуальної власності у спадщину. [2]

Таким чином, можна зробити висновок, що поняття виникнення права інтелектуальної власності та поняття набуття права інтелектуальної власності не ототожнюються, але вони доповнюють один одного.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Єпіфанова Ю.С.

Література:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради від 28.06.1996 № 254к/96 (Редакція станом на 12.04.2012).
2. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради від від 16.01.2003 № 435- IV (Редакція станом на 19.01.2013).
3. Про авторське право і суміжні права // Закон України // Відомості Верховної Ради від 23.12.1993 № 3792-ХІІ станом на 05.12.2012.
4. Цивільне право України: Підручник: У 2-х кн. / О.В. Дзера (кер. авт. кол.), Д.В. Боброва, А.С. Довгерт та ін.; За ред. О.В. Дзери, Н.С. Кузнецової. - 2-е вид., допов. і перероб. - К.: Юрінком Інтер, 2005. - Кн. 1. - 736 с.

ПРАВО НА ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН

Кулинич Кристина Михайлівна

студентка V курсу

юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В.Н. Каразіна

e-mail: tin4ik19@gmail.com

Ключові слова: звернення, скарга, пропозиція, заява, зауваження, клопотання.

Зі становленням незалежної України як демократичної, соціальної, правової держави стало можливим акцентування уваги влади на проблемах людини та забезпеченні її прав і свобод. Конституція України визначає людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю, гарантує її права і свободи [2; с.4].

Основним показником демократичності держави є рівень правового захисту прав і свобод людини і громадянина. В демократичній, правовій державі, право особи, закріплене належним чином, забезпечується всією повнотою влади.

Держава гарантує можливість кожній людині звертатися безпосередньо до владних інституцій, а також об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків. Через звернення громадян втілюється в життя один із конституційних принципів — участі громадян в управлінні державними та громадськими справами. Звернення є також важливою формою контролю за законністю діяльності державних органів і органів місцевого самоврядування, забезпечення прав і свобод громадян [1; с.67].

Можливість реалізації права на звернення закріплена Законом України "Про звернення громадян". В ньому визначені такі види звернень громадян: пропозиція (зауваження), заява (клопотання) та скарга.

Пропозиція (зауваження) — звернення громадян, де висловлюються порада, рекомендація щодо діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, посадових осіб, а також висловлюються думки щодо врегулювання суспільних відносин та умов життя громадян, вдосконалення правової основи державного і громадського життя, соціально-культурної та інших сфер діяльності держави і суспільства.

Заява (клопотання) — звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ,